

Nieuwe buren

‘Er zijn nieuwe buren bij ons in de straat komen wonen.’

Jasmijn hijgt van het harde fietsen.

Ze wil het nieuwtje zo *gauw mogelijk* aan haar vriendin vertellen.

‘En?’, vraagt Lonnie lachend. ‘Leuke zoon?’

Jasmijn schudt haar hoofd. ‘Kleine kinderen’, zegt ze.

‘Ze hebben gevraagd of ik wil babysitten. Twee avonden per week.’

‘Goh.’ Lonnie pakt haar fiets en stapt op.

‘Gaaf baantje. Lekker dicht bij huis ook.’

Jasmijn knikt. Haar lange zwarte haar knikt mee.

‘Ze zeggen dat het heel lieve kinderen zijn. Dus ik kan gewoon huiswerk maken.

Of tv-kijken. Misschien kun jij wel op bezoek komen.

Kunnen we samen babysitten. En lekker kletsen.’

Lonnies blauwe ogen lachen. Dat lijkt haar wel leuk.

Samen fietsen ze verder naar school.

Een lang blond meisje en een kleine donkere.

Dat doen ze elke ochtend. Al jarenlang.

Lonnie en Jasmijn zijn al tien jaar vriendinnen, vanaf groep 2.

Ze hebben altijd samen in de klas gezeten.

Ze weten alles van elkaar.

Als Lonnie een probleem heeft, bespreekt ze het met Jasmijn.

Als Jasmijn weer eens verliefd is, komt ze meteen naar Lonnie toe.

‘Heb jij je natuurkunde goed geleerd?’, vraagt Lonnie.

Jasmijn schrikt. ‘O, nee. Toch geen repetitie?’

Ze heeft gisteren haar huiswerk helemaal niet gedaan.

Ze heeft een poosje met de nieuwe burens gepraat en met de kinderen gespeeld.

Daarna was er een leuk programma op de televisie.

Ze heeft haar agenda niet eens uit haar tas gehaald!

‘Nee, geen repetitie. Wel een s.o.’ Lonnie kijkt haar vriendin verbaasd aan.

Jasmijn is altijd zo precies. En nu wist ze niet eens dat ze een schriftelijke overhoring hebben.

Jasmijn kreunt. ‘Vertel me waar het over gaat’, zucht ze.

‘Over vaste stoffen *vloeibaar* maken’, zegt Lonnie.

‘Door ze te *verhitten*.’

Jasmijn knikt: ‘O ja, van een ijsblokje water maken door de warmte van je hand.’

‘Ja, en van *vloeistoffen* gas maken, ook door verhitting.’

‘Zoals water *aan de kook brengen*? En dat je dan *stoom* krijgt?’, aarzelt Jasmijn. Want ze wist het niet zeker.

‘Precies’, zegt Lonnie. ‘En je moet het schema kennen van de drie *toestanden* waarin stoffen voorkomen. Vast – vloeibaar – gas.’

Met de namen voor het veranderen van de ene toestand naar de andere.'

Jasmijn denkt hard na, maar ze komt er niet op.

'Smelten, *verdampen*, *stollen*, je weet wel', zegt Lonnie.

'Nee, ik weet het niet', zegt Jasmijn. 'Maar vertel verder. Misschien leer ik er onderweg nog iets van.'

Altijd verliefd

Natuurlijk gaat het s.o. niet goed.

Jasmijn weet wel iets, maar niet genoeg voor een voldoende.

Lonnie probeert haar in de pauze op te vrolijken.

‘Misschien mag je het overdoen’, zegt ze.

‘Zeg dat je je gisteravond niet lekker voelde en vroeg naar bed bent gegaan.’

Jasmijn haalt haar schouders op.

‘Ik leer het volgende s.o. gewoon heel goed’, zegt ze.

‘Dan haal ik daarmee mijn cijfer wel weer op.’

‘Kom je vanmiddag bij mij?’, vraagt Lonnie.

Jasmijn schudt haar hoofd.

‘Kom maar bij mij’, zegt ze. ‘Kun je de nieuwe burens zien?’

‘Wat is er nou zo bijzonder aan die nieuwe burens?’, vraagt Lonnie verbaasd.

‘Dat zijn toch ook gewoon mensen met twee benen?’

Jasmijn krijgt een kleur. ‘Ja, natuurlijk’, zegt ze.

Dan begint Lonnie te lachen.

‘Nee, hè’, zegt ze. ‘Toch niet verliefd op de buurman?’

Jasmijn kijkt verlegen en mompelt wat.

Lonnie kan het niet verstaan. Maar ze weet genoeg.

Jasmijn is bijna *constant* verliefd. Op een jongen uit de klas. Op een filmster. Op de postbode of de krantenjongen. En nu dus op de buurman.

Lonnie grinnikt even.

Het is altijd weer snel over, zo'n verliefdheid van Jasmijn. Meestal duurt het maar een paar dagen.

Dan is ze weer op iemand anders verliefd.

Lonnie is heel anders. Zij wordt niet zo gauw verliefd.

En als ze verliefd is, duurt dat meestal een hele tijd.

En dan weet niemand het. Alleen Jasmijn.

'Nou, goed, ik ga met jou mee', zegt Lonnie. Ze geeft Jasmijn een arm.

'Kan ik die vlam van je zien. Kijken of ik hem ook zo knap vind.'

Dan gaat de bel. De pauze is alweer voorbij.

Toos of Roos

Lonnie zit bij Jasmijn op de kamer. Ze kijken naar buiten.

‘Daar loopt de nieuwe buurvrouw’, zegt Jasmijn.

Ze wijst naar een jonge vrouw.

De vrouw heeft een klein meisje aan haar hand.

En een baby in een kinderwagen.

‘Hoe heet ze?’, vraagt Lonnie.

‘Toos of Roos, zoiets’, antwoordt Jasmijn.

‘En de buurman?’

‘Ranan’, zegt Jasmijn *onmiddellijk*. Ze krijgt weer een kleur.

Gelukkig zegt Lonnie er niets van.

Toos of Roos loopt naar de voordeur van het huis van Jasmijn.

‘Hé, wat komt zij nou doen?’, Lonnie klinkt verbaasd.

‘Misschien moet ik vanavond babysitten’, zegt Jasmijn opgewonden.

Ze holt naar de voordeur en doet open.

‘Hallo, Jasmijn’, zegt Toos of Roos. ‘Ik wil je wat vragen. Kun je over een halfuurtje even op de kinderen passen? Ik moet naar de tandarts en het is net hun slaapuurtje.

Ik denk dat je geen last van ze zult hebben. Je kunt lekker in de tuin gaan zitten.’

Jasmijn weet niet wat ze moet doen.

‘Mijn vriendin is er’, zegt ze.

Ze wijst naar Lonnie, die net komt aanlopen.

‘Neem haar mee. Dan kunnen jullie samen oppassen.’

Jasmijn kijkt naar Lonnie. ‘Oké?’, vraagt ze.

‘Welja’, zegt Lonnie.

‘Dan zie ik jullie zo’, zegt Toos of Roos blij.

‘Leuke vrouw’, zegt Lonnie, *nadat* Toos of Roos is weggegaan.

Jasmijn knikt. ‘Ik wou dat ik Toos of Roos was’, zucht ze.

‘Ze ziet er leuk uit, heeft een knappe man, schattige kinderen, fijn huis, mooie kleren.’

‘Lekker naar de tandarts’, vult Lonnie aan.

Jasmijn moet lachen.

Ranan

De nieuwe buurvrouw heeft twee stoelen in de tuin gezet. In de zon.

Ze heeft de meisjes iets te drinken gegeven en is weggefietst.

Lonnie en Jasmijn lopen door de tuin, met een *gekoeld* blikje in hun hand.

‘Wat een rotzooi, die tuin’, zegt Lonnie. ‘Wat is dat voor vieze modderkuil?’

‘Ik denk dat het een vijver is geweest’, zegt Jasmijn.

‘Kijk, er *drijft* een dode kikker in.’

Ze pakt een stokje en *dompelt* daarmee de dode kikker onder.

‘Ik denk dat ze het huis eerst opknappen’, zegt ze.

‘En pas daarna de tuin.’

De meisjes moeten lachen als ze binnen zijn.

Midden in de woonkamer staat een ladder.

Op de tafel staan potten verf. Van sommige potten liggen de *deksels* er nog naast.

Alsof er net nog iemand geverfd heeft.

‘Ja, ze zijn druk bezig met het huis’, zegt Lonnie lachend. ‘Je had gelijk.’

De keuken ziet er keurig uit.

‘Die is klaar voor *gebruik*’, *constateert* Jasmijn.

‘Je kunt zo aan de gang, Lon.’

Ze wijst naar het grote fornuis.

‘Eerst moeten de muren nog *drogen*’, zegt Lonnie.

Ze gaat met haar vinger voorzichtig langs de pasgeverfde muur.

‘Je kunt geen eten klaarmaken in een keuken waar een verflucht hangt.’

Ze lopen door naar de gang.

‘Kijk, wat een leuke foto. Is dat Ranan?’ Lonnie wijst naar een foto.

Het is een trouwfoto van Toos of Roos en een knappe man met donker haar.

‘Ja, dat is hem’, antwoordt Jasmijn.

‘O, kijk, ze heet Joos. Geen Toos of Roos.’

Jasmijn wijst naar de onderkant van de foto.

‘Een gelukkige Joos en Ranan’ staat er.

‘Hoe oud zouden ze daar zijn?’, vraagt Lonnie.

‘Ze zien er zo jong uit op die foto.’

‘Misschien twintig’, denkt Jasmijn.

‘Ik ben daar vijfentwintig en Joos achttien’, klinkt een zware stem.

De meisjes schrikken en draaien zich om.

Daar staat Ranan. Breed lachend.

Hij is echt knap, denkt Lonnie. Ze krijgt er een kleur van.

Shit, ik lijk Jasmijn wel, denkt ze nijdig.

Ze steekt haar hand uit.

‘Ik ben Lonnie’, zegt ze tegen Ranan.

Ranan geeft haar lachend een hand.

‘Een vriendin van Jasmijn?’, informeert hij.

‘Dé vriendin van Jasmijn’, verbetert Jasmijn hem.

‘Ah, hartsvriendinnen, dat is mooi’, zegt Ranan ernstig.